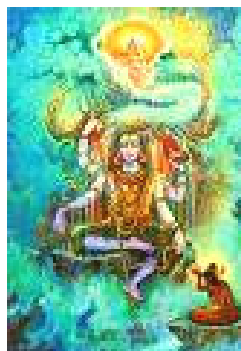

DÖD OCH BEGRAVNING INOM HINDUISMEN

Varanasi is a fascinating place. The old city near the Ganges is a labyrinth of tiny alleyways, every turn brings anew sight, sound and smell. The alleyways wind down to the numerous ghats, which are teeming with life. Dasasawamedh Ghat is the main ghat for ritual bathing and laundry, a constant hub of activity.

An early morning boat ride down the river allows us to experience the magic as the holy Ganges comes to life. Women bathing wrapped in their bright saris, old men meditating peacefully atop stone walls, fishermen preparing nets for the day's work, holy men performing water borne rituals and beggars playing their trade are but a few of the activities of the ghats, Our exploring takes us to the most sacred ghat, Manikarnika, adjoining the Jalsain ghat, burning ghats, home to the intricate funeral rituals.

GUDINNAN GANGA SOM GAV FLODEN GANGES SITT NAMN

Det viktigaste målet i livet för en hindu är att uppnå *moksha*, befrielse från cykeln av födelse, död och återfödelse. För att uppnå moksha måste en hindu utveckla självbehärskning och får inte bli bunden vid framgångar i sitt nuvarande liv. Genom att följa kraven för *dharma* kan en människa vinna goda meriter och på så sätt få större chans att uppnå moksha.

De sexton steg att uppnå moksha som rekommenderas kallas för *samskara*, livscykelriter eller sakrament. Elva av riterna utförs under det första stadiet i livet och det sextonde steget äger rum efter individens död.

Döden är därmed inte en sorgens fest och slutet för hinduer utan bara en övergång till ett annat liv. Ritualen är därför också ett sätt att hjälpa själen med övergången.

Hinduer kremerar alltid sina döda. De föreställer sig att elden hjälper själen att lämna kroppen så att den kan återfödas i en annan livsform. I Indien används likbål, oftast vid en flodstrand så att de anhöriga skall lätt kunna sprida askan i floden. Det allra bästa är naturligtvis att kunna göra detta vid *Ganges* floden, som ses som den heligaste av alla floder. Hinduer tror nämligen att en själ som frigörs vid denna flod skall kunna undvika återfödelse och uppnå moksha direkt.

När en person dör tvättas kroppen noga, den kläs i rena kläder och liket på båren dekoreras med blommor. Det är brukligt att kvinnor tvättar kvinnokroppar och män manskroppar. Likbålen byggs upp nära flodstranden. Bålet görs av *ved*, *saffran*, *mysk*, *sandelträ* och *kamfer*. Man använder även smör på likbålet, förmodligen för att elden skall brinna bättre. Den äldsta sonen eller någon man som stått den döde nära tänder bålet och en präst läser upp passande mantra på sanskrit. Liket bränns tills det återstår bara aska. Därefter samlar man askan och de eventuella benen för att sprida dem i floden. Kroppen återgår därmed till sitt ursprung och själen, *atman* lever vidare och återföds i en annan person eller livsform, helt beroende på hur personen har förvaltat sitt liv.

Efter begravningen äter släkten ibland en enkel speciellt tillagad maträtt av exempelvis ris. Man tror att detta skall hjälpa den dödes själ att få frid. Fjorton dagar efter begravningen ordnar familjen en fest och det gör man sedan årligen för att minnas den avlidna.

MORGON ÖVER HELIGA GANGES

ABF Helsingborg - GH 2006-09-05